

...kun he tämän kuulivat, saivat he piston sydämeensä, ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille:

Mitä meidän tulee tehdä?

(lue Apostolien teot 2:37)

Juutalaiset esittivät ylläolevan kysymyksen vuonna 30 j.Kr. kuultuaan Pietarin puhuvan Jeesuksesta. Samaa olemme itseltämme kysyneet, ja samaa tulee itseltään kysymään jokainen, joka haluaa **pohtia elämänsä tarkoitusta** syvemmin, olipa sitten ateisti, buddhalainen tai katolinen.

Kasvoimme eri seurakunnissa tai ateistisessä ympäristössä, mutta olemme kaikki tulleet ymmärtämään että **eri tiet eivät johda yhteen päämäärään**. Ulottuvilla on niin monta tietä, ja niin monet ihmiset haluavat tarjota meille vastauksiaan; protestantit, katoliset, Jehovan todistajat, adventistit, metodistit, helluntailaiset, buddhalaiset, muslimit, ateistit... Kysymys kuuluukin:

Mikä on oikea tie, mikä on totuus?

Usein kuulemamme vastaus on, että «jokaiselle on oma totuutensa», tai että «sitä ei kukaan voi tietää varmasti». Mielestämme tämäntyyppiset vastaukset ovat kuitenkin ristiriidassa sen tosiasian kanssa, että **todellisuus on olemassa**. Maailma on *joko* pyöreä *tai* litteä; ei *sekä* pyöreä *että* litteä - se ei yksinkertaisesti ole mahdollista. Todellisuus on ja pysyy **absoluuttisena ja muuttumattomana**, ollen riippumaton katsojan näkökulmasta. Tämä periaate pätee myös uskontoa koskeissa kysymyksissä. Ei ole mahdollista että kaksi vastakkaista, toistensa kanssa ristiriidassa olevaa vaihtoehtoa kumpikin edustavat samanaikaisesti todellisuutta - ensimmäinen minulle, toinen sinulle. Jos kuoleman jälkeinen ylösnousemus on todellisuutta, jälleensyntymistä ei ole. Sielumme ei voi kuoleman jälkeen sekä elää ikuisesti että hajota. Jos Jumala on luonut materian, se ei ole voinut olla ikuisesti olemassa. Taikka ajatellaanpa muutamaa muuta kysymystä, joissa kaksi vastakkaista vastausta eivät kumpikin voi vastata todellisuutta; Onko Jeesus Jumala vai ei? Määrääkö Jumala edeltäkäsikin ihmiset kadotukseen vai ei? Voiko ihminen langeta niin, että hän menettää suhteensa Jumalaan, vai ei? Onko ihminen luonnostaan paha? Onko helvetti olemassa?

Eivätkö tällaiset kysymykset haasta **jokaisen, joka haluaa oppia tuntemaan Jumalaa**, ottamaan kantaa? Voimmeko suhtautua välinpitämättömästi tämäntyyppisiin kysymyksiin, jos haluamme saada selville miten meidän tulisi elää elääksemme Jumalan tahdon mukaisesti?

Vastauksia löytääksemme **emme tarvitse uusia ilmestyksiä emmekä uusia, erityisiä raamatuntulkintatapoja**. Emme myöskään usko itse olevamme totuuden lähde - emme halua korottaa itseämme jalustalle tai kuvitella olevamme täydellisiä - mutta uskomme totuuden olevan saavutettavissa, koska Jeesus sen ihmiskunnalle ilmoitti.

Valtaosa ihmisistä ei usko absoluuttisen totuuden olemassaoloon. Yhteiskunnassamme vallitsee relativismi, ideologia jonka mukaan totuus on suhteellinen. Monet ovat tottuneet tähän ajattelutapaan, eivätkä he ajattele oman käsityksensä totuudesta pätevän muille; "mikä minusta tuntuu oikealta, on hyvää" ja "se, mikä on oikein minulle, ei ehkä ole oikein sinulle". Kuitenkin siellä, missä jokainen käsitys tehdään yhtä päteväksi, pätee lopuksi vain yhdentekeväisyys ja välinpitämättömyys; hyvän ja pahan, oikean ja väärän mittapuun puuttuu täysin. Jokaisen tarpeeseen ja henkilökohtaiseen makuun löytyy jotain. Jokainen maalaa itselleen oman taivaan valiten värit omien halujen ja toiveiden paletista; jokainen luo itselleen uskonnon sen mukaan, minkä parhaiten näkee tilanteeseen sopivan. Itse asiassa uskontoa pidetään laajemmassa mielessä muotimaailman lailla vain yhtenä taiteenlajina, jossa ihmiset luovat trendejä ja trendit puolestaan luovat ihmisiä.

Jumalan tie on kuitenkin toisenlainen:

Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on teidän teidän vapaiksi". (Johannes 8:32)

Kaikki ihmiset, jotka eivät etsi totuutta, ovat Jumalan silmissä vailla vapautta. **Jumala haluaa vapauttaa meidät** itsekkäistä haluista, synneistä seksuaalisuuden alueella, turhamaisuudesta ja kateudesta, alemmuudentunteesta ja ylpeydestä, häikäilemättömyydestä ja pakkomielteestä miellyttää muita. Hän haluaa vapauttaa meidät harhauttavista opeista, jotka kehoittavat meitä pelastamaan itse itsemme eri menetelmin, ja näin ollen johdattavat meidät keskittymään yhä enemmän itseemme. Jumala haluaa kuitenkin vapauttaa meidät myös vääristyneistä, "kristillisiksi" kutsutuista käsityksistä, joiden vaikutuksesta ihmiset omistavat paljon aikaa ja energiaa taistellen sosiaalisen oikeudenmukaisuuden puolesta, mutta laiminlyövät hengellisen taistelun syntiä vastaan ja pyhityksessä elämisen. Hän haluaa vapauttaa meidät opeista, jotka vakuuttavat meille Jumalan anteeksiantamusta, mutta unohtavat kertoa että opetuslapseus edellyttää Jeesuksen seuraamista; doktriineista, jotka lupaavat armon, mutta hylkäävät uskonkuuliaisuuden laintekoina. Sen vuoksi me haluamme kysyä Jumalan tahtoa niin opissa kuin elämässämmekin löytääksemme totuuden ja toimiaksemme sen mukaan.

Tämä Jumalan tahdon etsiminen johtaa seuraavaan kysymykseen...

Miten Jumala haluaa minun käyttävän elämäni? Miltä kristityn seurakunnan tulisi näyttää?

Ensimmäisten kristittyjen tapauksessa seurakuntaelämä Jerusalemissa näytti tältä:

"He pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa... Ja he olivat alati, joka päivä, yksimielisesti pyhäkössä ja mursivat kodeissa leipää ja nauttivat ruokansa riemulla ja sydämen yksinkertaisuudella..."

(Apostolien teot 2: 42,46)

Ensimmäisille kristityille oli aikoinaan itsestäänselvää kokoontua ja olla tekemisissä opin kanssa päivittäin. Näin he osoittivat suurta mielenkiintoaan ja rakkauttaan Jumalaa ja sisaruksiaan kohti. **Myös meillä on suuri halu jakaa elämämme uskonsisarusten kanssa**, lukea yhdessä Raamattua sekä osallistua toistemme niin iloihin ja suruihin kuin hengellisiin kamppailuihinkin. Tästä syystä olemme myös kiitollisia, että saamme elää aikakautena, jolloin hyvät työajat ja liikenneyhteydet mahdollistavat päivittäisen tapaamisen. Päivittäinen kokoontuminen on meille tapa ilmaista rakkautta ja seuraus halusta elää todeksi uskoamme antamalla aikamme Jumalalle sekä uskonsisarille ja -veljille. **Annamme aikamme sille, mikä on meille tärkeää.**

"Jos joku sanoo: "Minä rakastan Jumalaa", mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valehtelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt. Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä."

(Johanneksen ensimmäinen kirje 4: 20-21)

Intensiivinen seurakuntaelämä auttaa meitä vahvistamaan toinen toisiamme kamppailuissamme ja elämään todeksi tätä Raamatusta löytyvää periaatetta:

"Kehoittakaa toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan: "tänä päivänä", ettei teistä kukaan synnin peittäjänä paatuisi" (Hebrealaiskirje 3:13)

Emme halua luoda keskellemme pinnallisia ystävyyssuhteita, tai antaa toisillemme kaunisteltua kuvaa itsestämme paeten todellisuutta itsestämme. Sen sijaan haluamme tunnustaa syntimme ja heikkoutemme ja auttaa toisiamme pyhittymään.

"Uuden käskyn minä annan teille, että te rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut -että tekin niin rakastatte toisianne." (Johanneksen evankeliumi 13:34)

Tätä rakkautta me haluamme elää todeksi - ei vain sunnuntaisin ja juhlapyhinä, vaan **joka päivä**; ei vain tiettyjen ystävien, vaan **jokaisen kanssa, joka haluaa elää totuudessa.**